

Eredoktoraten 1994 uitgereikt Het etisch réveil van de KU Leuven

Naar goede gewoonte werd op twee februari Maria Lichtmis gevierd, het patroonsfeest van onze universiteit, met als hoogtepunt de uitreiking van de eredoktoraten. Zoals dat voor een instelling van de omvang van de KU Leuven hoort, gaat zo'n viering vergezeld van het nodige ceremonieel. Wie dat één keer gezien heeft, zal daarin waarschijnlijk niet veel nieuws ontdekken. Dat nieuws was er veeleer op het einde van de academische zitting. Zeer beslist kondigde rektor Dillemans toen zijn project voor een 'universiteit van de hoop' aan.

's Morgens zette de rektor het op een draffe van de Universiteitshallen naar de Sint-Pieterskerk, met in zijn kielzog een vrij beperkt deel van het professorenkorps. In die kerk ging — traditiegetrouw — de eucharistieviering door, in aanwezigheid van, maar niet geleid door kardinaal Danneels, het hoofd van de inrichtende overheid van de KU Leuven.

Alibi

De bisschop van Gent — tevens lid van de inrichtende overheid — haalde in zijn homilie de vraag aan of godsdienst ook intrinsiek geweld oproept, hiermee verwijzend naar Joods-Palestijnse en Joegoslavische konfliktharden. Onrechtstreeks verwees hij zo natuurlijk ook naar het postuum eredoktoraat voor de Noorse minister van buitenlandse zaken Holst. Luysterman besloot met de konstatie dat religie meestal geen oorzaak is, maar wel als alibi dient om geweld te gebruiken.

Traditiegetrouw zijn wellicht ook de mini-betogingen van het Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond (KVHV) op de weg van de kerk naar de Pieter De Somer-aula. Op affiches werd opgeroepen tot amnestie en

werd de paus een warm welkom geheugen. Een gebrek aan toekomstbeleid kan het KVHV allerminst verweten worden, want Johannes Paulus komt pas in mei naar ons land. Op nog een andere affiche werd de vraag gesteld of de KU Leuven nog wel katholiek is en één grapjas riep zelfs op tot een splitsing van de Belgische kerk.

In een pamflet riep het KVHV op tot bevestiging van "de waarde van het katholiek onderwijs in een gelatiseerde samenleving". In dit verband werd gepleit voor restauratie van de oude waarden van het katholicisme en voor het verbannen van een religie waarin alles kan en niets moet, daarbij terminologie als "tijd van algemene vervlaking" en "relativistisch totalitarisme" hanterend. De simpele mensen die dachten dat dat laatste een contradictio in terminis is, werden hier door het KVHV wel even mooi terecht gewezen.

De publieke belangstelling voor het Lichtmis-gebeuren was niet bijster groot, zoals in de ruime Pieter De Somer-aula maar al te duidelijk bleek. Toch was de lijst van prominenten die door de rektor werden verwelkomd nog behoorlijk lang. Zo bevonden zich in de zaal ondermeer de nationale ministers Van Rompuy en

Tobback, hun Vlaamse kollega Welx en burgemeester Vansina. Ook de ambassadeurs van Chili en Israël waren aanwezig.

In zijn welkomstwoord had rektor Dillemans het over de band tussen traditie en toekomst, een band die ook terug te vinden is in de keuze van de eredoktores. De traditie werd uiteraard vertegenwoordigd door Jean Engelbert, door wiens aderen het nodige blauwe bloed vloei, de toekomst werd wellicht eerder gepersonifieerd door wijlen de Noorse minister van buitenlandse zaken Holst. In dat verband sprak de rektor over "hoop op een toekomst die anders zal zijn" en over minister Holst als "één van de architecten van die toekomst." Ter nagedachtenis van Holst werd een minuut stilte in acht genomen.

Vervolgens was het woord aan professor en ex-minister van buitenlandse zaken Mark Eyskens, die de laudatio voor de Noor mocht uitspreken. Alhoewel zo'n laudatio natuurlijk best van een fikse scheut retorika vergezeld mag worden, legde professor Eyskens het er in de eerste minuten toch wel iets té dik op: "Sterven — in zijn oud-Germaanse en oud-Noorse etymologie — betekent 'onbeweeglijk worden'. Het betekent niet 'dood gaan', want 'sterven' werd gekikt in het primitieve woordgebruik van ongeteelde volkstammen als afvaart naar een transreële werkelijkheid." En verder: "Het stichtende leven van Johan Holst ligt nu uitgestrekt onder de stelp van de tijdsloheid, doorzicht als in kristal gevat."

Hierna werden de verdiensten van minister Holst op een ietwat geslaag-

dere wijze beschreven. Professor Eyskens had het ondermeer over de achterdeur naar vrede die Holst mede hielp te openen. De rol van die achterdeur was "het creëren van een kanaal achter de schermen om het officiële te ondersteunen en te voorzien van nieuwe stimulansen." Tenslotte omschreef professor Eyskens wijlen minister Holst als "defensor humanitatis". Het eredoktoraat werd — vergezeld van een daverend applaus — in ontvangst genomen door Paul Holst, de broer van Johan.

Schermen

Professor Smeyers mocht de laudatio voor de Nederlandse sterrenkundige professor Edward van den Heuvel lezen. "Het jaar 1994", aldus Smeyers, "is een jaar van herdenkingen voor de sterrenkunde en de kosmografie in Leuven, omdat het vierhonderd jaar geleden is dat Mercator stierf en het honderd jaar geleden is dat Lemaitre geboren werd." Aan die laatste "komt volgens de gezaghebbende Amerikaanse kosmoloog J. Peebles de titel toe van 'Vader van de Kosmologie van de Big Bang'."

Professor Van den Heuvel heeft, zo stelde Smeyers, "een vooraanstaande rol gespeeld in de studie van de neutronensterren." Verder roemde hij het wetenschappelijke prestige en de eerlijkheid en bescheidenheid van de eredoktor. Dat de man een begenadigd en sympatische spreker is, mocht in elk geval blijken uit zijn fel gesmaakt dankwoord. Het programma vermeldde dat de sterrenkundige een

vervolg op pag. 3

BINNENIN

Zoekertjes

Demokratisering is allemaal goed en wel maar er zijn grenzen, vonden wij. Bewust is het lezerspubliek van dit hoogsteigenste blad sinds mensenheugnis verstoken gebleven van enige cruciale informatie. Zo heeft Veto de Belgische klassenstrijd jarenlang weten onmogelijk te maken, hierbij geholpen door onze vrienden de multinationals. Twintig jaar geleden zijn erover heen moeten gaan maar nu zijn we, enigszins geïnspireerd door financiële transfers van de conservatieve fracties uit het Russische parlement naar de 's Meiersstraat, tot inzicht gekomen. Was ze, die vaandels, doe ze weer herleven, die revolutionaire impuls, palm ze in, die produktiemiddelen, word wakker, verworpen der aarde want hier zijn de oplossingen van het kruiswoordraadsel. Volgende week: de oplossingen van de vorige twintig jaar-gangen.

300 betogers voor een gastvrij Vlaanderen Doe open bange, blanke man

Woensdagnacht werd Leuven opgeschrikt door een spoedbetoging, die rond middernacht post vatte voor de rijkswachtkazerne. Met de aktie wilde men reageren tegen de gebeurtenissen van die ochtend: toen vielen 150 rijkswachters en BOB'ers om vijf uur 23 huizen binnen. 115 buitenlanders (vooral Indiërs) werden daarbij opgepakt.

De buitenlanders werden overgebracht naar de rijkswachtkazerne waar vijf tenten klaarstonden. Onder bewaking van rijkswachters met honden werden ze geïdentificeerd. Het merendeel van de vreemdelingen werd diezelfde dag nog vrijgelaten. Tegen 20 personen trof de dienst Vreemdelingenzaken administratieve maatregelen, maar ze werden niet verder van hun vrijheid beroofd. Vijftien personen bleven uiteindelijk aangehouden en zullen later uitgewezen worden. Een aantal onder hen waren 'uitgeprocedeerden', dit zijn mensen wiens aanvraag tot asiel werd afgewezen en die volgens de wet dus het

land moeten verlaten. De razzia paste in een onderzoek waarbij onlangs enkele ex-asielzoekers valse papieren en valse namen bleken te hebben.

Kinderen

Het groene jongerenennetwerk Genoege organiseerde de spoedbetoging. "Met dergelijke razzia's en identiteitscontroles op basis van huidskleur worden vreemdelingen verder gekriminaliseerd en wordt een multiculturele samenleving onmogelijk," aldus Genoege in een pamflet dat opriep tot de betoging. "Blijkbaar weigert men in te zien dat door de toenemen-

Een ordelijke betoging

(foto Frank Viane)

de economische ongelijkheid mensen worden verleid of gedwongen naar Europa te vluchten. Arrestaties of deportaties van deze mensen zijn geen structurele oplossing," vervolgt de tekst van Genoege. "Het is en blijft een fundamenteel mensenrecht om te kunnen beslissen waar en hoe je wilt leven. Tegelijk moet werk worden gemaakt van rechtvaardige Noord-Zuidverhoudingen. We zijn het beu dat politici het demagogisch programma van ekstreem-rechts uitvoeren. Dergelijke razzia's en deportaties doen ons denken aan de jaren dertig."

Genoege kon zoals gezegd op de steun rekenen van een 300 studenten die aan de nachtelijke betoging deel-

namen. Velen onder hen waren duidelijk geschokt door de vrij agressieve manier waarop de buitenlanders aangehouden waren en ijverden mee voor een 'gastvrij Vlaanderen'.

Dit harde optreden tegen vreemdelingen is niet louter een Leuvense fenomeen. Vrijdag 21 januari werd een nog drastischere razzia gehouden in een Brusselse migrantenwijk. Daarbij gebruikten de rijksmacht en de BOB, ondersteund door het Speciale Interventie Eskadron nog meer geweld. Dit eskadron, met mitrailleur bewapend, drong een zestal woningen binnen. Kleine kinderen werden met pistolen bedreigd. De hele operatie kaderde in een onderzoek naar wapenen en drughandel. Maar er werd uiteindelijk niets gevonden.

De aktie in Leuven lokte de volgende dag een debat uit in het parlement. Germain Dufour (Ecolo-senator) en Magda Aelvoet (volksvertegenwoordiger Agalev) namen het op voor de vreemdelingen en de studenten, terwijl Tobback het optreden van de rijksmacht verdedigde. De aspirant-burgemeester trachtte er zich van af te

maken met de onjuiste en ook wel irrelevante uitspraak dat de aktievoerders "een kliekige maaijsten zijn die al lang niet meer aan de universiteit studeren". Voor iedereen die op de betoging aanwezig was, was het duidelijk dat de betogers overwegend studenten waren.

Salon

Het optreden van de rijkswachtpast in het steeds repressievere migratie- en asielbeleid van de laatste jaren. Het is tegenwoordig voor nieuwe gastarbeiders haast onmogelijk geworden om zich in België te vestigen, tenzij in het kader van gezinshereniging, maar ook die mogelijkheid is beperkt. Heel wat nieuwe migranten zien zich verplicht zich aan te melden als kandidaat-politiek vluchteling, willen zij in België werken. Sinds de tweede helft van de jaren tachtig werd de asielwetgeving trouwens verstrengd. Zo is het ontbreken van bewijsmateriaal sindsdien voldoende om asiel-aanvragen te weigeren. De rechtsz-

vervolg op pag. 2

GROEP T INGENIEURS MET VISIE
INDUSTRIËLE HOGESCHOOL LEUVEN

Campus Blauwput • Vuurkruislaan 4 • 3000 Leuven • Telefoon 016 230850 • Telefax 016 228343

advertentie

Betoging

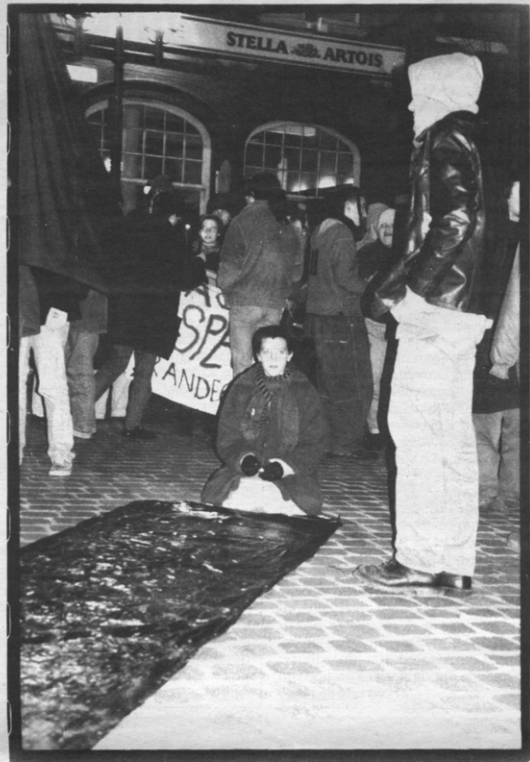
vervolg van pag. 1

kerheid van de asielzoekers wordt niet meer gegarandeerd: de beroepsmogelijkheden worden uitgesteld, de willekeurige hechtenis wordt uitgebreid, de termijnen zijn te kort.

Dit beleid is het antwoord op de stijging van het aantal asielaanvragen. Sinds de tweede helft van de jaren tachtig stegen de aanvragen van 5357 in 1985 tot 17647 in 1992. Dit is

weliswaar relatief gezien een sterke stijging, maar beweren dat het salon vol is, klopt absoluut niet. Beleidsverantwoordelijken als Minister van Binnenlandse Zaken Tobback, die ook bevoegd is voor vreemdelingen-zaken, en de Kommissaris-Generaal voor de vluchtelingen, Bossuyt, nemen vaak woorden als 'overspoeling' een 'dijkbreuk' of 'horden asielzoekers' in de mond en kreëren aldus een verkeerd beeld.

Op dit moment zitten de vijftien asielzoekers nog steeds vast. Zij zullen binnenkort het land worden uitgezet.

Wachten op het vertrek

(foto Frank Viaene)

Nachtelijk bezoek voor Tobback

Iets voor half twaalf was het nog redelijk rustig op het Ladeuzeplein. Een tiental betogers in spe verzamelden al voor de Centrale Bibliotheek. Ondertussen deelden aktievoerders pamfletten uit in kafees en fakbars in de buurt. Hierin werden de gebeurtenissen van die ochtend uitgelegd en werd er opgeroepen tot aktie. Dit bracht heel wat studenten ertoe om hun pint te laten staan. Studenten uit andere andere de Shrink, Politika-kafe, Los Buenos en de fakbar van L&W vervoegden de initiatiefnemers van Genoeg en de andere aktievoerders. Om kwart voor twaalf waren een driehonderd jongeren samengeschoold op het Ladeuzeplein. De groep vertrok dan met het nodige lawaai richting rijkswachtkazerne.

Aan de kazerne skandeerden de aktievoerders slogans als "Vlaanderen gastvrij, vreemdelingen vrij", "migratierecht is mensenrecht" of zongen ze "l'étranger c'est mon ami". Een tiental betogers bonkten in koor op de ijzeren poort en een paar anderen trachten over de hekken te klimmen. Juist toen vijf aktievoerders tegen de rijkswachtkazerne begonnen te plassen, schoot de opgedaagde politie de verschrikte rijks-wacht te hulp. Zij verhinderden dat betogers nog te dicht bij het gebouw kwamen. Ondertussen werd met een megafoon nog eens geëist "dat alle opgepakte vreemdelingen vrijgelaten moesten worden (106 dacht men op dat moment) en dat Minister van Binnenlandse Zaken Tobback, die ook bevoegd is voor vreemdelingen-zaken, verantwoording moest komen afleggen over de razzia en zijn repressief beleid". Toen deze maar niet kwam opdagen en onderhandelen niet mogelijk bleek, besloten de aktievoerders op te trekken naar de woonst van Tobback.

Op de ring stond een politiemacht klaar. Een zestal politiewagens volgden de groep. De panterwagens van de mobiele eenheid uit Brussel kwa-

men met te laat om de verantwoordigden tegen te houden. Het kwam even tot een handgemeen toen een paar betogers op een wagen van de rijkswacht begonnen kloppen. De rijkswacht kwam in aktie en pakte de betogers vrij hard aan. Een van de slachtoffers buitte zijn slachtofferrol echter ook wel mooi uit en gilde nog toen de rijkswachters hem al een halve minuut hadden losgelaten. Twee betogers werden opgepakt.

De betogersgroep was door dit incident uit elkaar gevallen maar verzamelde opnieuw voor de straat waar de minister woont. Die was volledig afgezet en de rijkswacht verhinderde ook de terugweg voor de betogers. De slogans werden opnieuw bovengedaald en er werd een onderhoud met Tobback geëist. Het werd al vrij snel duidelijk dat dat er niet zou komen: Tobback gaf niet thuis. Ondertussen was burgemeester Vansina gearriveerd. Hij was wel bereid te onderhandelen over de vrijlating van de opgepakte betogers, maar wilde zich niet uitspreken over de opgepakte vreemdelingen. De onderhandelings koninkrijk werden zich volgens sommige betogers een beetje te lang op de 2 opgepakte wat bij enkelen de uitroep ontlokte "en wat met die 106?!".

Rond half 2 maakten een aantal betogers aanstalten om terug te keren. Verder blijven wachten leek inderdaad nutteloos. De betoging had echter geen echte leiding en er gingen verschillende stemmen op. Onder druk van het grootste deel van de betogers werd de terugtocht ingezet. Aangezien men ondertussen vernomen had dat enkele vreemdelingen waren overgebracht naar de hulpgevangenis in de Maria-Theresiastraat, werd daar de betoging verdergezet. Politie en rijkswacht waren ook hier weer ruim present (mét waterkanon). De betoging eindigde droog rond kwart na 2.

(kdp/rv)

Minister Tobback kan een verblijfsvergunning omwille van humanitaire redenen toekennen, maar hij lijkt niet geneigd dit te doen. Ook aan burgemeester Vansina werd door de betogers herhaaldelijk gevraagd zich te engageren voor de vrijlating. Vansina is hiervoor als burgemeester niet bevoegd, maar hij zette zich in het verleden toch al voor een aantal individuele gevallen in. Deze keer weigerde hij echter een standpunt in te nemen. Onder de betogers cirkuleerde het idee dat het de toekomstige verkiezingen zijn die hem aanzetten tot voorzichtigheid.

De aktievoerders hopen niettemin nog altijd een gunstige beslissing te kunnen afdwingen. Hiervoor en tevens "om te protesteren tegen de racistische rijkswachtraazzia, de verdere kriminalisering van vreemdelingen en voor een meer gastvrij en solidair beleid", wordt donderdag 10 februari een fakkeltocht georganiseerd die omstreeks 18u30 vertrekt op het Ladeuzeplein. Tevens is er 'ter voorbereiding van de betoging en uit solidariteit met de opgepakte vreemdelingen' een wake aan de hulpgevangenis in de Maria-Theresiastraat van maandag tot met donderdag, telkens tussen 16u en 17u.

Ruben Vandevyvere
Karen De Pooter

Vierkant

Gitaristen, trompettisten, blokfluitisten, pianisten, drummers, bassisten, violisten, cellisten, paukisten, vibrafonisten, olievatenklopers, mondharmonikaspelers, blokfluitblazers, fagottisten, saxofonisten, akordeonisten, bandoneonisten, citerespelers, klarinetten, alpenhoornblazers, mandoline- en banjospelers, hoboïsten, vokalist, beiaardiers, congaspelers, xylofonisten die op zondag met de trein naar Leuven komen. Vierkant Muziek heeft u allen nodig om de slotavond in het stationskafetaria op 27/2 aan te kondigen. Wie zin heeft om muziek te maken op de treinen die die zondag tussen 18u30 en 20u in Leuven aankomen, wordt gevraagd naam, adres en eventueel telefoonnummer in te vullen op de lijst die in het Stuc-kafe ophangt of te bellen naar Piet (25.58.27) of Peter (23.02.22)

Rechtzetting

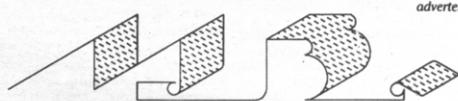
In het artikel over 10 jaar Shrink van vorige week is een foutje geslopen. Het is niet Karel Tavernier maar wel Maschelein die zei dat met de opbrengst van een eventuele verkoop van het gebouw in de 's Meiersstraat huizen zouden kunnen gekocht worden om eventueel fakbars in onder te brengen. Sorry.

IMEXCOM
TECHNOLOGY LEUVEN

Your Computer Specialist van Leuven

De beste prijzen in town!

Burgemeesterstraat, 3 3000 - Leuven
Tel : 016-22.32.82 - Fax : 016-22.04.85

MIA BORGERS 'TEKST.BO.TIK'

TIKWERK - TEKSTVERWERKING
m.i.v. VERTALING

DACTYLOGRAPHIE - TRAITEMENT DE TEXTE
y compris TRADUCTION

TYPING - WORD PROCESSING
incl. TRANSLATION

44, Sneppenstraat
3010 Kessel-Lo

Tel. 016 26 06 58
Fax-Modem 016 25 17 60

LEZERS BRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking: de schrijver moet steeds naam, studiejahr en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 35 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen, wat overeen komt met ±1,5 getikte bladzijde met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Kringbladen

Beste Veto, U heeft overschot van gelijik. Natuurlijk is een blad pas professioneel als het op glanzend papier is afgedrukt. Natuurlijk is lay-out veel belangrijker dan inhoud. Natuurlijk is een lay-out blijven steken in de Middeleeuwen; hij wordt dan ook gemaakt door een mediëvist. Natuurlijk is het fair om een klein kringblad te vergelijken met glanzende, van sponsorgeld druipende mastodonten. Wij vergelijken trouwens ook Veto met 't Pallieterke. Natuurlijk gaan wij ook toogdanskursussen en een ploelkursus organiseren; dat getuigt immers

van hoog nivo. Wij gaan nog een stapje verder en organiseren een cursus geitenwollensokkenbreien. Natuurlijk is het zinloos boeken te bespreken die betrekking hebben op de cursus. Natuurlijk zijn jullie heel ob-jektief.

P.S.: Stomme Veto-redaktie. Jullie hebben het verkeerde kringblaadje de lucht ingezipen. Rechtsstudenten lezen Veto toch niet, wij wel.

Hoogachtend, Histeria
nvd.: Iemand die kringbladen bespreekt zal altijd enigszins subjektieve criteria gebruiken (hoe kan het ook anders), maar dat heeft niets te maken met voorkeuren voor de ene of de andere kring. Veto is er namelijk voor alle studenten.

Abonnement

Voor wie het beu is te moeten aanschuiven aan de bakken, en dan net de laatste Veto voor zijn neus te zien weggraaien hebben wij dé oplossing: het VETO-ABONNEMENT

Voor studenten in het buitenland die zeker willen zijn dat de Alma-prijzen niet stijgen tijdens hun afwezigheid eveneens: het INTERNATIONALE VETO-ABONNEMENT

250 (studenten), 350 (niet-studenten) of 600 (buitenland) frank storten of binnensmijten en wij doen de rest.

Meer info: zie kolofon

Kolofon

Veto

's Meiersstraat 5
3000 Leuven
016/22.44.38
016/22.04.66

Jaargang 20
nr. 19
7 februari 1994

Ver. uitg. Karen De Pooter,
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven

Hoofredaktie:
Kris Jacobs

Redaktiesekretaris:
Karen De Pooter

Redaktie: Els Cornelis,
Karel De Weerd, Serge
Franchoo, Jeroen Overstijns,
Steven Van Garsse, Raf Uten

Doka: Karel De Weerd, Rob
Stevens, Dieter Telemans, Frank
Viaene

Tekeningen: Nix, Karel Neels

Layout en vormgeving:
Els Cornelis,
Filip De Keukeleere,
Karen De Pooter,
Karel De Weerd, Serge
Franchoo, Kris Jacobs,
Hans Vandenabeele,
Peter Van Rompaey

Medewerkers: Mieke
Decuynck,
Filip De Keukeleere,
Ruben Vandevyvere,
Peter Van Rompaey,
Bart Vanthomme,
Sam Versweyeld

Eindredaktie: Karen De Pooter
en Peter Van Rompaey

Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij Artoos Kampenhout
Opplage 9000 eksemplaren
ISSN-nummer 0773-5162

Abonnementen
Studenten: 250fr; niet-studenten:
350fr; buitenland: 600fr;
steun vanaf 1000fr;
over te schrijven op
rek. nr. 001-0959719-77

Redaktievergadering
iedere vrijdagmiddag om
15.00u

vervolg van pag. 1

lezing zou geven met als onderwerp 'De natuurkunde van de sterren'. In de plaats daarvan kregen we een luchtig betoog over "de band van Leuven met de sterren". Die band komt er op neer dat de meeste sterrenbeelden zo oud als de straat zijn, maar dat Mercator er daar twee aan toevoegde, waarvan er één nog steeds gangbaar is: Coma Berenices, oftewel het Haar van Berenice. Dat haar mag volgens Van den Heuvel met recht en rede dus een Leuven's sterrenbeeld genoemd worden.

Geslacht

Laatste in de rij promovendi was dit jaar prins Jean-Engelbert, hertog van Arenberg. De laudatio werd uitgesproken door hoofdbibliotekaris van de Centrale Bibliotheek Jan Roegiers. Hij noemde het doctoraat de plechtige bevestiging van een bestaande band. Die banden met huis Arenberg zijn waarschijnlijk genoegzaam bekend. Men denke alleen al aan de benamingen Arenbergkampus in Heverlee en het Arenberginstituut in de Naamsestraat. Dergelijke schenkingen zijn natuurlijk leuk meegenomen.

De wetenschappelijke verdiensten van de hertog situeren zich vooral op het terrein van het historisch onderzoek, waarin hij een meer dan uitgesproken voorkeur betoonde voor eigen familie. De hertog promoveerde in 1950 tot Master of Arts op een verhandelend over de juridische situatie van

EREDOKTORATOR:

HET HEET ME GELD
GEVOEG GEKOST!

dan ook —, ben je in mijn ogen een fundamentalist. 99,9% van de moslims zijn van de eerste strekking. Zij behoren echter vaak tot de lagere sociale klassen — met dus ook een lage scholingsgraad —, kennen weinig van de wereldpolitiek en hebben vaak zelfs een zeer gebrekkige kennis van de islam. Al deze factoren maken hen zeer gevoelig voor de demagogie van fundamentalistische leiders. En die heeft evenveel te maken met politieke kwesties, zoals bijvoorbeeld de voornoemde laksheid van het Westen in de Bosnische kwestie, als met religie. Het fundamentalisme kan je vergelijken met de opgang van extreemrechts in het Westen. In die zin is het een wereldwijd probleem.

Veto: Toch zullen veel mensen nog vinden dat de islam een strikte religie is?

Top: Als je een vergelijkende studie maakt tussen de godsdiensten, kom je tot de vaststelling dat de islam de meest progressieve is. Zo hoeft voor moslims seks niet alleen op voortplanting gericht te zijn. Als je seksueel onbevredigd bent in je huwelijk, kan dat een reden tot echtscheiding zijn, zowel voor de man als voor de vrouw. Ze moeten dan wel zorgen dat de partner in zijn onderhoud kan voorzien. Over de vermeende onderdrukking van de vrouw zou ik het volgende kwijt willen: vele voorschriften voor vrouwen hebben met hun bescherming te maken en zijn religieus-kultureel gebonden. Zo is de bedoeling van de hoofddoek of de losse kleding de lusten van de sowieso al zeer 'lustige' Arabier niet op te wekken. Dat moslimvrouwen hier in België — wanneer zij zich niet onder hun geloofsgenoten bevinden — de hoofddoek niet hoeven te dragen, heeft er dan weer mee te maken dat ze anders net wel zouden opvallen. Er zijn trouwens evenveel regels voor mannen, maar die passen ze vaak gewoon niet toe.

Veto: Maar dat is niet de fout van de islam.

Top: «U zegt het!»

Kris Jacobs

'De islam en de nieuwe wereldorde', donderdag 10 februari om 20.00 u, in auditorium Vesalius (vlakbij Alma 2), gratis, maar waarschijnlijk tjokvol.

advertentie

Vlucht H/T

10.990,-

Raadpleeg ons
ook voor onze
speciale
hoteltarieven!

Inlichtingen en reservatie:

CONNECTIONS Lic. Cat. A1919

Tiensestraat 89 3000 LEUVEN

016/29.01.50

Demerstraat 74 3500 HASSELT

011/23.45.45

de oude rijksadel onder het Napoleonische keizerrijk. Deze studie is volgens Jan Roegiers van blijvend juridisch belang omdat onze huidige Belgische adelwetgeving gebaseerd is op de Napoleonische. Roegiers haalde verder nog aan dat "de rol van eerlijke adel in een democratische maatschappij niet voor iedereen een evidentie is." Een adellijk geslacht als Arenberg zou volgens hem in de eerste plaats de verplichting hebben zorg te dragen voor haar historische erfenis. Of je daarom dan ook nog een eredoktoraat moet krijgen, is een ander paar mouwen.

Op het einde van de academische zitting nam rektor Dillemans nog eenmaal het woord. In (voorsnog?) vage lijnen kondigde hij de 'Universiteit van de Hoop' aan, waarmee de universiteit klaarblijkelijk haar maatschappelijke rol wil herbevestigen. Volgens de rektor is de huidige crisis niet een van de middelen, maar een van de doelstellingen. Hij sprak hieromtrent van een "zwaarwegend etisch deficit". De rektor ziet "zeven wegen van hoop" voor de maatschappij. Een eerste is een grondige aanpak van de internationale criminaliteit. Verder verneemde hij ook een streven naar een nieuw maatschappijmodel

met een volwassen politiek van de burgers. Ook aan een internationale arbeidshervorming en een heroriëntatie in de natuur- en de biomedische wetenschappen moet gedacht worden. In dat laatste verband noemde de rektor de milieue en wereldhongersproblematiek.

Op het sociale vlak dringt zich volgens de rektor een herdenking van onze verzorgingsstaat op, waarbij hij ook een verhoging van het percentage dat we besteden aan ontwikkelingshulp wenselijk acht. De universiteit moet tevens uitgebreidere vorming kunnen verstrekken: "science sharing". Als laatste punt legde Dillemans de nadruk op een soort etisch reveil, een etiek van delen met de anderen, die hij beschouwt als een zingeving, een brede en diepe onderstroom onder dit alles. Of er nood is aan een dergelijke etische wederopstanding valt te betwijfelen: gaat het er in dit tijdsgezicht effectief wel zo slecht aan toe? De andere bekommernissen van de rektor zijn uiteraard lovenswaardig, als het tenminste niet bij enkele holle woorden op het einde van een academische zitting blijft. Wordt hopelijk vervolgd.

Kris Jacobs
Jeroen Overstijns

Flip — Prins Filip was vorige week woensdag in Leuven. Deze gitarist werd door onze fotograaf echter fotogenieker bevonden. Ook aanwezig was een groepje jongelui dat luidruchtig amnestie eiste. Dat schijnt er voor sommige flaminganten nu eenmaal nog altijd bij te horen. Het overgrote deel van de toeschouwers had daar in elk geval duidelijk geen boodschap aan, vond het wellicht een tikkeltje onbeschoft. Veel leuker dan oubollige amnestie-acties was de studente van Predikherenstraat 8 die de adellijke jonheer drie rozen en een uitnodiging voor haar kotfui aanbood. Flip antwoordde dat hij nog niet zeker wist of hij kwam. (kj) (foto Frank Vlaene)

Paul Holst neemt het eredoktoraat in ontvangst (foto Rob Stevens)

Debat over de islam

De meest progressieve godsdienst

Donderdag vindt in auditorium Vesalius een debat plaats met als thema 'De islam en de nieuwe wereldorde'. Genoege, Los Buenos en de Turkse Studentenkring (TSK) nodigden daartoe de omstreden orientalist Koen Elst, de Turkse prominente professor en islamkenner Arif Ersoy en professor Jahja Michot van de ULB uit. Wij gingen praten met Ergün Top, stichter en voorzitter van het TSK.

Veto: Waarom nam je het initiatief tot dit debat?

Ergün Top: «De aanleiding voor het debat is in de eerste plaats dat het fundamentalisme enorm in de actualiteit staat. Het prototype is natuurlijk de Fis-partij in Algerije. Hetzelfde fenomeen doet zich nu in Turkije voor: de Refah-partij streeft ook naar een islamitische staat, en met succes. Bij de komende gemeenteraadsverkiezingen zouden zij best wel eens het burgemeesterschap in grote en belangrijke steden als Istanbul in kunnen pakken. Turkije is ook een lekenstaat en bovendien een voorbeeld voor het Midden-Oosten en de nieuwe onafhankelijke staten in de Kaukasus.»

«Arif Ersoy is een van de oprichters van de partij, maar is er momenteel uitgestapt. Hij blijft natuurlijk wel vertrouwd met de problematiek. Hij deelt wel min of meer hetzelfde gedachtegoed, maar stapte op vanwege meningsverschillen over het eventueel gebruik van geweld indien zij een verkiezingsoverwinning niet in de regering konden komen. Hij wil dus niet tot Fis-strategieën vervallen.»

«Anderzijds heb je de omstreden figuur van Koen Elst, die zeer vertrouwd is met de moslim-hindoeproblematiek in Indië. Hij geloof niet in integratie of een multiculturele samenleving, maar pleit openlijk voor assimilatie, wat hem ongewild populair maakt bij het Vlaams Blok. Met zijn publikaties lokt hij heel wat verontwaardigde reacties uit, ook bij de moslimgemeenschap in België. Het leek ons ideaal om deze twee tegenpolen met elkaar te confronteren. Hoevel ik mij zeker niet bij zijn opinie aansluit — integendeel —, apprecieer ik wel zijn kritische geest en het feit dat hij tegen de gangbare opinie in zijn vaak negatieve mening over moslims naar buiten durft te brengen. Er moet nu eenmaal een open, eerlijk debat zijn.»

Veto: Waarom dan nog die derde spreker, Jahja Michot, en wat is zijn positie?

Top: «Michot is professor geschiedenis aan de ULB. Als Belg kent hij uiteraard

aard het reilen en zeilen van de Belgische samenleving. Hij streeft er trouwens naar om volledige juridische erkenning van de islamitische godsdienst te verkrijgen, mét dezelfde financiële voordelen als de katholieke kerk. Voeg daarbij zijn bekering tot de islam en zijn goede contacten met de islamgemeenschap in België en je hebt de ideale man om tussen de twee vuren van Ersoy en Elst te staan.»

Veto: Vind je dat de berichtgeving over islamitische kwesties in de westerse pers korrekt is?

Top: «Ze geeft wel een vrij vertekend beeld. Zoals gewoonlijk is men op sensatie uit. Een mooi voorbeeld hiervan is de Rushdie-affaire. Een of andere gek durfde zich na een staatsgreep de leider van de islamitische wereld te noemen en werd daarbij drijft gehoupen door de westerse pers. Khomeini velt in naam van alle moslims een onrechtvaardige doodstraf. Hiertoef roept hij de islamieten op tot de Jihad. De belangrijkste functie van de Jihad is de strijd tegen het kwade, maar het gaat hier om een innerlijke strijd. Bedoeld is dus een soort 'onthouding van'. De 'lichamelijke' Jihad kan wel uitgeroepen worden wanneer een moslimgemeenschap met uitroeiing bedreigd wordt. Je kan hier bijvoorbeeld denken aan de situatie in Bosnië. De dubbelzinnige houding van het Westen in die zaak wordt in moslimlanden door extremistische partijen dan ook sterk uitgebuit. Het oproepen tot zo'n lichamelijke Jihad is uiteindelijk een zaak waar de islamitische leiders over moeten oordelen. Voor de duidelijkheid, ik heb het hier wel over geestelijke en niet over politieke leiders.»

Veto: Maken de fundamentalisten dan eigenlijk een groot percentage van de bevolking uit?

Top: «Belangrijk is de definitie van fundamentalisme. Voor mij is iemand die gelooft en op een behoorlijke manier dat geloof belijdt nog geen fundamentalist. Pas wanneer je aan de overtuiging een politieke konnotatie verbindt en ernaar streeft dit geloof op te brengen — op welke manier

Weer folk in Leuven

Yacoub en Matheson op het folkpodium

Folkpodtredens in Leuven lijken op het eerste gezicht net zo talrijk als de koppen Max Havelaar-koffie die in de Alma gedronken worden. Op dit moment wordt er inderdaad nog geen wereldwinkelfolkie geschonken in de studentenrestaurants. De folk-liefhebbers kunnen gelukkig wel hun gading vinden bij de concerten van Folkpodium. Donderdag staan Gabriel Yacoub en Nikki Matheson op hun programma

De mensen van Folkpodium slaagden er tijdens hun vijfjarig bestaan al in om een aantal van de bekendste namen uit het folkcirkuit naar Leuven te halen. Toch gaat het veeleer om kleinschalige optredens. Dit is onder andere te wijten aan een beperkte promotiekampagne en aan de vrij slechte ligging van hun concertzaal. Zaal Wiedts'z ligt namelijk in Heverlee, een vijftal minuten wandelen van de ring. In dat zaaltje tonen Gabriel Yacoub en Nikki Matheson op tien februari hun kunnen.

Yacoub is vooral bekend als bezielende kracht achter de Franse folk-rock-groep Malicorne. Na twee jaar met de Keltische harpist Alan Stivell te hebben opgetreden in het begin van de jaren zeventig, besloot Yacoub met Malicorne de rijke erfenis van de Franse traditionele muziek te gaan interpreteren. Door gebruik te maken van traditionele en ongewone instrumenten (die ze vaak zelf bouwden), was Malicorne in staat de magie van deze klanken terug op te roepen. Met brede, soms zelfs barokke arrangementen en onvermoedbare pogingen om te vernieuwen, profileerden zij zich als de Franse tegenhangers van de succesrijke Britse folkrock-groepen Fairport Convention en Steeleye Span.

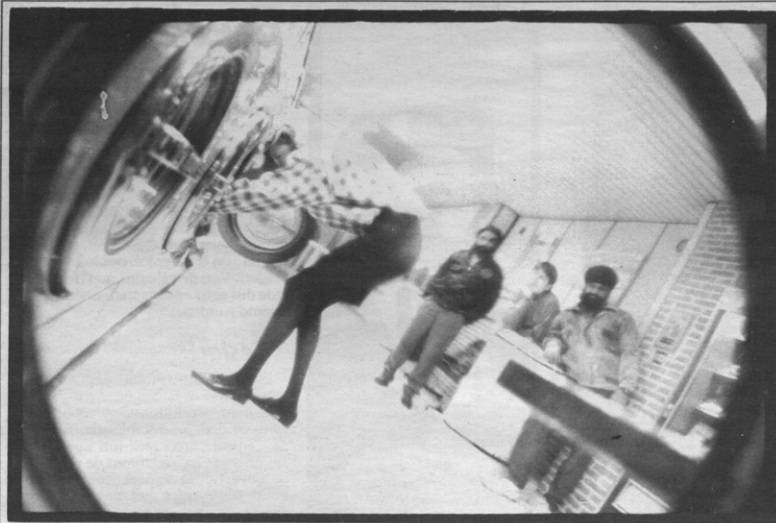
Magie

Net als hun Engelse collega's kreeg de groep het in het begin van de jaren tachtig echter heel moeilijk. In plaats

van het oude concept te recycleren, deed Malicorne een laatste poging met 'Le Balançoire en Feu', een moderne, rockende plaat. Rockend Frankrijk lustte de pap niet en eind 1981 hield Malicorne het tijdelijk voor bekeken. Gabriel Yacoub begon dan maar te werken aan een solo-karrièr. Vooral in de Verenigde Staten wief hij een entoesiast luisterpubliek voor zijn Anglo-Franse interpretaties van de Franse folk.

Bel

Tijdens zijn eerste Malicorne-periode had Yacoub al een soloalbum gemaakt met traditionele liederen. Gaandeweg begon hij ook eigen songs te schrijven. Dit resulteerde in 1985 in 'Cathédrales de l'Industrie', een nieuw album van het heropgerichte Malicorne, waarmee ze in 1988 op het podium van Dranouter stonden. Yacoub maakte in 1986 ook een tweede soloalbum, 'Elementary Level of Faith'. De plaat werd in Frankrijk erg entoesiast onthaald en door de pers werden vergelijkingen met Peter Gabriel en Bruce Cockburn getrokken. Drie jaar geleden speelde Yacoub nog maar eens in Dranouter. Hij putte toen vooral uit zijn voorlopig laatste solo-album 'Bel'. Met deze plaat keerde Yacoub in composities en arrangementen terug naar zijn folkroots. Geen volksmuziek in de meest zuivere zin van het woord maar wel eenvoudige songs die vrij sober gearrangeerd

(foto Dieter Telmans)

Ode aan wineseks (en aan Gustav Klimt)

Gouden regen
kolkt tussen je dijen
spoelt over je heupen
schuimt op je lippen
golft langs je borsten
strandt op je buik

Honkenende druppels
wilt je proeven
de regen
verdampt in je droom
zout op je huid

(Diederik De Gruve)

Alle Valentijnzoekers

kunnen nog steeds binnengebracht worden op
's Meiristraat 5

werden.

Naast Yacoub's soms prachtige arrangementen, valt vooral de elegantie van zijn stem op. Zijn fijne, niet erg Frans klinkende stem, doet voor folk wat vreemd aan. Nochtans slaagt hij er wel in de juiste nuances te leggen die passen bij de stijl van de specifieke songs. Meestal drijven de liederen op zijn stem, terwijl de begeleidingsinstrumenten komen en gaan. Kwa tematiek vertoont de plaat nauwelijks enige eenheid. Wel is er het konstante hoge niveau van de teksten. In een nummer over New York met de bittere titel 'Je pense à toi (je ne pense à rien)' laat

Yacoub horen hoe de wreedheid van de stad al zijn romantische ideeën wegveegde. Een kind van Italiaanse afkomst wordt "un enfant qui ressemble à l'Italie". Graffiti beschrijft hij ijskoud als meningen en wensen die op muren staan en door de wind niet kunnen weggeveegd worden. Het merendeel van de nummers die Gabriel Yacoub brengt zijn traditionals of eigen nummers. Soms speelt hij ook een nummer van iemand anders. 'J'ai grandi trop vite' van Gildas Arzel is er

zo één. Ook hier komen flarden poëzie binnengedreven: "Ik wou slechts een beetje sterven, al onder water zijn als de regen begint te vallen".

Op de cd 'Bel' staat ook een nummer van Nikki Matheson waarmee Yacoub de laatste jaren in duo optreedt. In Leuven belooft Matheson's zuivere stem weer een uitstekende achtergrond te bieden voor Yacoub's ballades. Matheson is de dochter van een Schot en een Frans-Canadese vrouw, en groeide op in New York. Ze leerde als kind zingen, piano en gitaar spelen. Daarbij kwam ook al snel de basklarinet. Een multi-instrumentalist dus. Matheson is in verschillende muziekgenres thuis. Met haar gevoelsgeladen zangstijl kan ze zich immers vlot van de ene muzikale kontekst naar de andere bewegen. Nu eens zingt ze bij beroemde New Yorkse singer-songwriters, dan weer zit ze in een swing-jazzgroep of in een middel-euws madrigaal ensemble.

Haar ervaringen met verschillende stijlen verlenen Nikki Matheson de rijke achtergrond om Gabriel Yacoub zowel vocaal als instrumentaal op passende wijze te begeleiden. Matheson is één van de zeldzame muzikanten die ervan overtuigd zijn dat de zang centraal hoort te staan, terwijl alle instrumenten slechts als begeleiding kunnen fungeren. In het optreden van Gabriel Yacoub en Nikki Matheson zal het vokale dan ook een erg belangrijke plaats innemen.

Peter Van Rompae
Gabriel Yacoub en Nikki Matheson treden op donderdag 10 februari om 20.30u op in Zaal Wiedts'z, Vandenbemptlaan Heverlee. Kaarten kosten 250 frank in voorverkoop en 300 aan de kassa.

Nemo en dEUS op 8 februari in de Lido

Allemaal samen: yeah yeah yeah

Germania organiseert deze week een dubbelconcert. En de namen op de affiche zijn niet niks: Nemo en dEUS zijn twee Belgische groepjes die, elk in hun eigen genre, muziek brengen van de bovenste plank.

De jongens van Nemo zijn niet bepaald moeders mooiste, maar ze hebben het ondertussen toch al ver geschopt. Want zo ongeveer midden juli vorig jaar stonden deze jongens uit het verre Houthalen op een podium — The Imperial Ballroom van het Sheratonhotel, om precies te zijn — in het nog veel verdere New York. En hun eerste cd was toen nog niet eens volledig af.

Even recapituleren: toen Nemo (Peter Houben: zang/gitaar, Herman Houbrechts: drum/zang, Bart Gijbels: bas) in de finale van de Humo Rock Rally '92 terecht kwam, hadden zij nog maar enkele keren voor een levensecht publiek opgetreden. Van dan af ging het echter peilsnel. Promo-manager Verstraeten liet hen enkele voorprogramma's verzorgen van buitenlandse groepen, onder hemzelf naar België gehaald, onder andere Swell en Thin White Rope. De demo die Nemo ondertussen 'voor de lol' naar New York had opgestuurd werd prompt beantwoord met een uitnodiging voor het befaamde New Music Seminar.

Zoo

Nochtans vragen wij ons af wat Nemo eigenlijk op het NMS te zoeken had: hun 'music' is naar Belgische normen weliswaar uitstekend — in Humo nr. 2775 waren ze het 'Belgisch debuut van het jaar' — maar bijlange niet zo 'new'. Misschien was dat ook de reden waarom het trio er voor vier man en een paardekop stond te spelen.

Toen wij de single 'Bicycle Called Love (yeah 3x)' voor het eerste hoor-

den, dachten we dat wijlen de Pixies weder uit stof en as verzeen waren. Het volledige, titelloze, debuutalbum op Brinkman Records — dezelfde platenfirma als van Bettie Serveert, nota bene — bevestigt deze indruk. De stem van Houben (tevens tekst- en muziekschrijver), de teksten, de baslijnen, de hele sound maakt dat Nemo zou kunnen bestempeld worden als de reïncarnatie van 'de heksjes'. Behalve dan de twee laatste nummers: 'A Zoo in My Room' en 'I will Build a House of Pancakes' klinken nog het meest Nemo.

Misschien herinnert u zich nog het voorprogramma van Bettie Serveert in de Democracy, of van X-Legged Sally in de Corso: dEUS was toen nog vrij onbekend, maar zij deden zich wel opmerken. De melodieuze pokkeherrie die dit Antwerps kwintet voortbrengt is immers nogal uniek, en daarmee bedoelen we: onmogelijk onder een of andere noemer te plaatsen. Een flippende viool, op hol geslagen gitaren, een voortstuwende bas, een jazzdrummer en de onnavolgbare stem van zanger Borman monden uit in een explosief mengsel van rauwe emoties en een niet te stuiten energie: dat is zo ongeveer de beste omschrijving die we van de muziek van dEUS kunnen geven.

Ook dEUS is ontstaan naar aanleiding van de Humo Rock Rally '92. Daar moet wel bijverteld worden dat van de oorspronkelijke bezetting niet veel meer overblijft behalve de kern: Tom (zang/gitaar), Klaas (viool), en Stef alias Kamil (bas). De harmonika-speler is opgestapt; de nieuwe drummer en de ekstra gitarist hebben de muziek van dEUS een totaal andere

kant uitgestuurd. De nummers uit de Rock Rally-periode werden trouwens stuk voor stuk overboord gegooid. dEUS blijft echter een rockgroep, evenwel met sterke jazz- en avantgarde-invloeden. Zo hebben de gitarist en de bassist bijvoorbeeld elk nevenprojecten op stapel staan, zoals A Beatband en Kiss My Jazz. Bovendien werden de twee mini-cd's en de nieuwe eerste volwaardige cd geproduceerd door Peter Vermeersch, welbekend van X-Legged Sally.

Garage

Wie regelmatig naar Radio Scorpio of Update/Studio Brussel luistert, weet ondertussen ook al waarom dEUS gepromoveerd werd tot de rijzende ster aan het Belgische rockfirmament. En anders moet men gewoon even hun eerste plaatje getiteld 'Zea' beluisteren. Op die eerste langspeler staan naast de studio-opnamen ook nog twee nummers, namelijk 'Zea' en 'Right as Rain', die live werden opgenomen in de Democracy.

De dEUS-mensen waren danig opgezet met het werk van Vermeersch, zodat zij hem nogmaals vroegen voor hun nieuwe cd. Naar eigen zeggen zou die iets ruiger klinken, dus meer zoals ze echt zijn. De mini-versie, met onder andere de nieuwe single, ligt reeds in de winkel. Het volledige album komt er over een week. Optredens zijn er alvast wel: dEUS is immers volop aan het toeren in Vlaanderen en in Engeland. In december vorig jaar speelden zij in The Garage in Londen als opwarmer voor Girls Against Boys. Dat viel zo goed in de smaak, dat enkele plaatselijke platenfirma's hen uitnodigden om er nog een aantal 'gigs' te doen in januari. Wanneer u dit leest zullen de jongens van dEUS nog maar enkele dagen terug thuis zijn.

Mieke Deceuninck

De kansel

Muntstraat 15
3000 LEUVEN
Tel. 016 / 22.09.23

Ons Valentijnsmenu :

- ♥ Hartjes-salade
- ♥ Roomsoep Dubarry
- ♥ Romance van Peip en scampis met curry
- ♥ Chocolade-mousse

12-13-14 februari

~ 650p ~
voor studenten : 580p

Mooie attentie voor wie reserweert

advertentie

CAFE PASTA

D'ADARIO

Ravenstraat 21-23, 3000 Leuven. Tel 016 29.01.26

Het Stuc vertoont Derek Jarman

Het paradijs is hemelsblauw

De volgende weken, van dinsdag 8 tot woensdag 23 februari, programmeert het Stuc zes films van de Britse regisseur Derek Jarman. Jarman wordt beschouwd als een van Englands belangrijkste filmmakers, en de laatste tijd heeft zijn reputatie een tragisch karakter gekregen omdat hij naar eigen zeggen niet lang meer te leven heeft. Jarman is seropositief.

Laat meteen duidelijk gezegd zijn dat Jarman in de eerste plaats een regisseur is, maar dat hij daarnaast altijd creatief bezig was als schrijver, schilder en okkasideelakteur in zijn eigen films. Voeg bij deze ongeloflijke artistieke geïnspireerdheid de woede van een homoseksuele man die weet dat hij stervende is aan aids in een samenleving die zich niet om hem bekommert, en het zal duidelijk zijn waarom Jarman zo'n belangwekkend figuur is. Zijn nimmer aflatend protest tegen de hypokriete Britse samenleving leverde hem in het blad 'Film Comment' de titel 'the most perversely independent filmmaker in England' op.

Experiment

Wie zijn vroegste werk bekijkt, kan niet voorbij aan de voorliefde voor het wilde experiment, en die voorliefde zal steeds aanwezig blijven in zijn latere werk. Als je een tweede rode draad wil, dan valt ook de literaire ondertoon herhaaldelijk op. Beide zijn sterk aanwezig in 'The Angelic Conversation' (1987). Samen met 'The last of England' kan de film beschouwd worden als een rechtstreeks uitvloei van Jarman's schilderwerk. 'The Angelic Conversation' is een palimpsest van een aantal liefdessonnetten van William Shakespeare. De film is een krachtige meditatie geworden over liefde en natuur, op een soundtrack van Judi Drench. Stijlisch imiteert Jarman zijn vroegere werk met de artisanale Super-8 film: de beelden worden zodanig gemanipuleerd dat een stroboscopisch effect in zeer felle kleuren ontstaat met een abstraherend resultaat.

'The Angelic Conversation' werd door de Britse kritiek zeer entoesiast onthaald (voor wat dat waard is), maar met 'The last of England' was dat zeker niet het geval. Jarman gebruikt dezelfde fragmentarische stijl om een portret te schetsen van Engeland als een natie in ontbinding. Beelden van geïnformeerde mannen tussen ruïnes, mytisch ogende dansrituelen en slachtpartijen worden afgewisseld met idyllisch aandoende home movie fragmenten. In de soundtrack worden flarden renaissancemuziek verdrongen door over-

donderende technoklanken. Het geheel komt agressief en overdonderend over, en de boodschap ligt er niet om. Het Thatcheriaanse Engeland wordt met de grond gelijk gemaakt.

Marsmannetje

Wat Jarman's meer mainstream-films betreft, hoeft een eventuele kijker zich minder zorgen te maken omtrent de toegankelijkheid. In films als 'Edward II' en 'Wittgenstein' is een duidelijke lijn aanwezig: verhalend, thematisch en visueel. 'Edward II' is gebaseerd op het stuk van de klassieke Engelse toneelschrijver Christopher Marlowe, en zijn dialogen worden eigenlijk niet al te veel geweld aangedaan. De film beschrijft de liefdesverhouding tussen koning Edward II en de straatjongen Gaveston. De relatie roept haat en weerzin op aan het hof, en een bloedige afloop is onafwendbaar. Het mag geen verbazing opwekken dat Jarman dit verhaal dankbaar gebruikt om fel uit te halen naar de anti-homo tendenzen in de Britse samenleving. Hij doet dit bij momenten zeer expliciet: een volksteloop ten gunste van koning Edward wordt bij hem een demonstratie voor rechten voor homoseksuelen, die in de vernieling wordt geslagen door ordetroepen van de Britse politie.

Humor

Dit illustreert meteen een werkwijze die Jarman graag gebruikt in zijn meer toegankelijke films: het gaocheelen met anachronistische situaties. In feite past dit in zijn opzet om het roemrijke verleden van Engeland te schetsen, en dat te projecteren op en te kontrasteren met de huidige situatie. Hoe serieus Jarman dit ook bedoelt, niet zelden zorgt de formule voor grappige effecten. En dat is ook wel de weg die Jarman opwil, vooral met de vierde film die het Stuc programmeert, namelijk 'Wittgenstein'. De film dateert van vorig jaar, en schetst een kleurrijk beeld van het leven van de befaamde taal filosoof. Zowel Wittgenstein zelf, als Bertrand Russell, Maynard Keynes plus een groen marsmannetje, darten hier in felle kostuums rond tegen een zwarte

achtergrond. Niet dat Jarman Wittgenstein belachelijk wil maken, integendeel: uit de film blijkt dat Jarman de taal filosofie wel serieus neemt, en hij ondemeeft zelfs een niet ongeslaagde poging om enkele van Wittgenstein's fundamentele bij de kijker te verduidelijken. Maar wat hij ook duidelijk maakt is dat de Grote Geesten van onze tijd niet noodzakelijk gebedhouwde verhevenen zijn. Tenslotte is hier ook het thema van de homoseksualiteit volop aanwezig. Wittgenstein is na Caravaggio, Sebastiane en Edward II de zoveelste homoseksueel die gewelddadig aan zijn einde komt. Ondanks de tragische plot overheersen in deze film toch de kleur en de humor.

Jarman's produktiviteit stopt niet bij 'Wittgenstein'. Zijn (misschien letterlijk) laatste film, 'Blue', ging een paar maanden geleden in New York in première. Of je dit nog een film kan noemen, hangt af van wat je van een film verlangt. Eigenlijk gaat het om 76 volle minuten die gevuld worden door een blauw scherm. Daarover komt dan een geluidsband met flarden muziek, konversatie, effecten, en zo wordt de kijker aangespoord om zelf verbanden te leggen, veranderingen en overgangen te ontdekken, zelfs al zijn die er in feite niet.

Blauw

De obsessie van het blauw komt voort uit Jarman's achteruitgaand gezichtsvermogen: hij ziet steeds minder, maar de kleur die hem blijft achtervolgen is blauw. Het mag duidelijk zijn dat Jarman's tijd bijna om is: hij zelf beseft dat waarschijnlijk nog het best. Het is dan ook niet verwonderlijk dat velen 'Blue' als Jarman's testament beschouwen: de ultieme inspanning van iemand die ondanks zijn ziekte en bijna-blindheid een laatste boodschap aan zijn vrienden

LISST zoekt logement

Nu reeds voor de elfde maal mogen de mensen van Sportraad hun ambities botvieren met de organisatie van het LISST-tornooi. Het Leuvense Internationaal Studenten Sport Tornooi haalt elk jaar weer ruim een vijfhonderd studenten naar Leuven. De hoofdbrok van het tornooi is uiteraard het sportieve gedeelte. Zeven verschillende competities zorgen voor de nodige afwisseling bij de enkele tientallen toeschouwers.

Maar het is niet deze sportieve noot die het LISST bekend maakt bij de Leuvense student. De avonden worden gevuld met enkele groepsactiviteiten zowel binnen als buiten het centrum van Leuven. Zo was er vorig jaar een Vlaamse avond met een echte volksdansgroep (even nieuw en 'leerrijk' voor de inheemse student als voor de buitenlandse). Een andere avond was er de traditionele kroegtocht: berucht en altijd wel goed voor een of ander voorval, is deze tocht niet erg geliefd bij de Leuvenaars. Wie is er eigenlijk wel blij met een stel buitenlandse zatpennen die de stad een beetje minder veilig maken? Deze kroegtocht is vanaf dit jaar echter verleden tijd. De verschillende fakbars die steeds werden afgeschuimd zijn immers niet meer zo happig naar deze dorstige meute.

Dit jaar zijn er reeds inschrijvingen van negentien verschillende universiteiten uit een tiental landen. Verrassend is dat er veel nieuwe universiteiten positief hebben gereageerd op de uitnodiging voor het tornooi. Zo zijn er ploegen uit Sofia (Bulgarije), Bratislava (Slovakije) en vooral uit Mostaganem (Algerije) die nog nooit eerder hebben deelgenomen. Mostaganem zorgt nog voor een andere primeur: het is de eerste maal dat er een niet-Europese universiteit deelneemt aan het tornooi. Een evolutie die we alleen maar kunnen toejuichen.

Het in goede banen leiden van zo een volksverhuizing (ongeveer 500 studenten) bezorgt de organisatoren een hoop kopzorgen. Elk jaar gaan ze opnieuw op zoek naar mensen die bereid zijn om enkele buitenlandse studenten te slapen te leggen. De zoektocht leidt van universitaire residenties over partikuliere kotbaten tot goedwillige paters. Maar vanuit de belangrijkste groep vormen de studenten die hun kot willen delen met enkele buitenlandse studenten.

Dit jaar kunnen de organisatoren evenwel rekenen op hulp vanuit een onverwachte hoek. Een anonieme tip aan de Leuvense rijksrecht van Louis Tobback zou ervoor kunnen zorgen dat onze Algerijnse vrienden reeds onderdak hebben vanaf het moment dat ze hier aankomen.

Bart Vanthomme

Wie zich geroepen voelt om enkele buitenlandse studenten op zijn kot te logeren of om tijdens die week (28 februari - 4 maart) een groep studenten te begeleiden kan altijd eens langskomen op het sportraad-sekretariaat, Tervuursevest 101, gewoon een telefoontje volstaat ook al: 20.62.03.

wil geven. De dood van Jarman zal een diepe wonde slaan in de Britse filmwereld. Gelukkig is er zijn artistieke erfenis als troost.

Sam Versweyeld

Nog even op een rijtje: The Angelic Conversation: 11, 15/2, The last of England:

10,16/2, Wittgenstein: 8, 18/2 en Edward II: 9,17/2, in het Stuc. Aanvangsuren: 22.30u voor de eerste datum en 20.00u voor de tweede. Wittgenstein en The last of England zijn gratis, voor de andere betaalt u 100/150 fr. Verder zijn er nog Imagining October en The Dream Machine op 23/2 om 13.00u, in het kader van een Uur Kultuur, in Studio 1, gratis.

Valentijnsavond 14-2-94

Met z'n tweeën
in het donker.
En dan maar genieten.

FILM SUPER CITY ONE
Je z(e)ft er beter.

Kaarten reeds in voorverkoop *e verkrijgen aan de kassa.

Omdat ook wij bij Super City One wel romantisch aangelegd zijn, kunnen op Valentijn alle koppeltjes voor 300,- naar een film naar keuze. En om het allemaal nog romantischer te maken, hebben we speciaal daarvoor drie pareltjes extra geprogrammeerd: Moonstruck, Pretty Woman en Dangerous Liaisons. Een ideaal valentijn-geschenk, dus. Koop snel je kaarten in voorverkoop aan de kassa. Bovendien kunnen jullie met je ticket die avond bij de

American Bar 'Celebrities' twee cocktails krijgen voor de prijs van één.

maandag 14 februari 1994 in Super City One, Bondgenotenlaan 145 3000 Leuven Tel 016 29 30 30

AMERICAN BAR Super City Leuven

In samenwerking met

zet z'n tanden in het witte doek.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal — 1 Opname bij de te behandelen onderwerpen 2 Snelle loop — Hereniging 3 Vervoermiddel — Heden — Agendapunt 4 Met schelle stem roepen — 575 meter 5 Delfstof — Getijde 6 In het jaar van de mohammedaanse jaartelling — Oorlogsgod 7 Vlaams plaatsje — Stralenkrans 8 Zoon van Adam — Voorzetsel — Diertje 9 Inspanning — Dwing tot gehoorzaamheid 10 Dringt door, doortrekt.

Vertikaal — 1 Anijsbrandewijn — Steunlatje, sluithaak voor boeken 2 Spleet, kier — Muziekinstrument 3 Voegwoord — Vogel — Telwoord 4 Meisjesnaam 5 Breng een verward, dof geluid voort — Geheel de uwe 6 Fries watertje — Indogerman 7 In het verderf storten 8 Beurt — Vogel — Meer dan genoeg 9 Antwerpse gemeente — Karig, armoedig 10 Het niet-bezitten van iets dat men nodig heeft — Bepaart, haalt iemand over tot iets.

Door Filip De Keukeleere

Volgende week start de jaarlijkse campagne van Student Aid. Deze keer wil men werken rond het thema 'voedselzekerheid' en niet langer zoals vroeger een concreet project steunen. Daarmee gaat men verder op de weg die vorig jaar ingeslagen werd.

In de beginjaren van Student Aid werd nog helemaal niet gerept over een inhoudelijke werking. De eerste campagne, die in 1986 gevoerd werd, beperkte zich uitsluitend tot tv-shows, bierkettingen, biertapavonden en allerlei andere louter studentieke happenings. Het doel heiligde toen duidelijk de middelen. Elke aktie was goed, zolang ze maar geld binnenbracht 'voor de goeie zaak'.

Mensen

Op een dergelijke manier van werken kon kritiek natuurlijk niet uitblijven. Geld inzamelen door de studenten te laten eten, drinken en fuiven voor de Derde Wereld kwam bij veel mensen toch wel echt bizar over. Bij Student Aid zelf begon men zich ook te bezinnen. De kritiek vond men terecht en zo besloot men om de volgende jaren expliciet meer op de inhoudelijke kant van de zaken in te gaan.

Die inhoudelijke kant uitte zich toen bijvoorbeeld in de publicatie van een Afrikaanse muziekbundel of het draaien van wereldmuziek op de Student Aid-fuif. Al snel kwamen daar echter ook gastkolleges en alternatieve lessen bij die gegeven werden door specialisten op het gebied van ontwikkelingsproblematiek. Daarmee wou men op een meer onderbouwde manier informatie geven over het Zuiden en ingaan tegen de stereotypen van de arme magere kindjes zoals ze altijd op onze tv-schermen komen. Het geld dat men met de activiteiten bijeen kreeg, ging vervolgens naar een NGO (Niet-Gouvernementele Organisatie) die daarmee een specifiek project op touw kon zetten.

Ondertussen werd Student Aid alsmaar groter. De akties kregen meer en meer aandacht in de pers en de organisatie zelf beschikte ook over meer middelen. Men realiseerde zich dat men eigenlijk in staat was om flink wat mensen te bereiken en dat men die kans ook niet voorbij mocht laten gaan. Die bedenking leidde twee jaar geleden tot een eerste vormingsweekend van Student Aid. Daarop werd onomwonden de optie genomen om de hele problematiek in wezen structureel aan te pakken.

Natuurlijk is zo iets makkelijker gezegd dan gedaan. Allereerst heeft Stu-

De culturele kant van Student Aid Les Tambours du Bronx kloppen erop

Student Aid organiseert niet alleen debatten. Naast hun meer inhoudelijke werking staan er een aantal populairdere activiteiten op het programma. De grootste publiekslokker lijkt dit jaar het concert van Les Tambours du Bronx te worden. Deze Franse perkussiegroep zal woensdag Aula Pieter De Somer doen daveren.

Met een aantal culturele activiteiten probeert Student Aid een breder publiek te bereiken. Het is de bedoeling om ook tijdens deze activiteiten de studenten bewust te maken van de noord-zuidproblematiek. Zo is er op maandagmiddag een 'kulturbouillon'. Doorheen de stad staan er dan allerlei tenten met tropische hapjes en drankjes, animatie, dia's, muziek, en ook informatie. In het Arenberginstituut is er een perkussieworkshop en 's avonds baden de fokbars in een zuidse sfeer. Op woensdagmiddag kan elke dansliever de benen losgooien op een cursus Afrikaanse dans in hetzelfde Arenberginstituut.

Ithaka

Op woensdagavond pakt Student Aid dan uit met een grootse concertavond in Aula Pieter De Somer. Waar men vroeger meestal Vlaamse kleinkunst programmeerde, heeft men met Les Tambours du Bronx geopteerd voor een groep die nauwer aansluit

Foto Karel De Weert

Student Aid '94 over voedselzekerheid

Ook onwetendheid is een onrecht

Student Aid altijd al gesteld dat het zelf geen eigen mening als de enige ware naar voren wil schuiven. Ze willen wel een aantal mogelijke standpunten in het midden brengen en daardoor de studenten tot nadenken stemmen. Het vertrekpunt was eigenlijk de vaststelling dat veel ontwikkelingshulp niet terecht komt waar ze zou moeten belanden. Vaak zijn projecten te kleinschalig omdat ze geen rekening houden met de algemene context van de Noord-zuid verhoudingen, die tenslotte de diepere oorzaak blijven van de ellende in de Derde Wereld. Honger is een mondiaal probleem. Een evaluatie van de werking van de NGO's drong zich dan ook op en mondde tenslotte uit in het boek dat vorig jaar door Student Aid uitgebracht werd, 'Het orkest van de Titanic'.

Nochans mag de soms wel manke werking van de NGO's geen alibi vormen om alle hulpverlening zomaar stop te zetten. De stelling van Dirk Barrez in 'Het orkest van de Titanic' dat hulp niet helpt en dat de volledige ontwikkelingsamenwerking stopgezet moet worden, houdt overigens een enorm gevaar in. Veeleer moet zijn kritiek een aanzet vormen om na te denken over wat wij hier in het Westen kunnen doen en hoe we die manke werking kunnen rechtzetten. Terwijl er dus inhoudelijk nagedacht

wordt, moet er nog altijd een deel concrete aktie blijven. Student Aid moet er dan ook voor opletten dat ze zich niet opsluiten in debatten en kollokwia. En zelfs al kan het banaal lijken, ook het gewone t-shirt verkopen blijft nuttig. Het is immers een ideale manier om veel mensen te bereiken en ze warm te maken voor de debatten. Als men direkt zou uitpakken met alleen maar vormingsactiviteiten riskeert men dat de drempel veel te hoog komt te liggen.

Mekaar

Die debatten hebben dit jaar als centrale thema 'voedselzekerheid'. Daarmee spelen ze volledig in op de stelling dat de uitzichtloze situatie in de Derde Wereld haar oorsprong vindt in de structuren die uitgaan van het Westen. In oktober vorig jaar werd namelijk door vijftigwintig NGO's een campagne opgestart die loopt tot eind '94 en specifiek het probleem van de honger wil aanpakken. Men stelt dat iedereen op deze wereld de mogelijkheid moet krijgen om aan voldoende eten te raken en gezond te blijven. Student Aid wil hieraan een steentje bijdragen door de discussie te stimuleren over hoe die voedselzekerheid moet gerealiseerd worden. Meningen zijn er alom. Sommigen zul-

len ervoor pleiten de plaatselijke bevrijdingsstrijd te steunen, anderen zullen zoeken naar oplossingen om het volk meer koopkracht te geven of ervoor zorgen dat de mensen de beschikking krijgen over de produktiemiddelen.

Verder in de lijn van die nieuwe visie heeft men er ook voor geopteerd om dit jaar geen geld meer in te zamelen voor een concreet project. Wat men bij mekaar krijgt, zal men gebruiken om het vormingsweekend en de eigen activiteiten te bekostigen. Men richt zich immers voornamelijk op informatieverstrekking en dat slokt heel wat geld op. Soms kan je je afvragen in hoeverre men met de speciale Student Aid-uitgaven van Knack en Pas Uit zijn doel bereikt en of het wel verantwoord is daaraan zoveel geld te besteden. Misschien gaat men er bij Student Aid teveel van uit dat mensen sowieso lezen wat ze krijgen, wat niet altijd even evident is. De hele aktie loopt daardoor het gevaar wat ver van de studenten af te staan.

Maar aan de andere kant heeft men ook iets heel nieuws uitgewerkt: het Triple A'tje. Dat is een soort fonds waarmee men jaarlijks een veelbelovend initiatief op het vlak van sensibilisatie met een geldprijs wil belonen. Dit jaar moet die sensibilisatie wel in verband staan met voedselveiligheid. Meer dan twintig voorstel-

len voor de honger. De groep bestaat al zo'n zes jaar, en is afkomstig uit de Franse industriestad Nevers. Hun grote doorbraak kwam er in 1989: toen namen ze deel aan het massaspektakel georganiseerd door Jean-Paul Goudet ter gelegenheid van het Franse bicentenaire. Via een live uitzending konden toen miljoenen Fransen en buitenlanders kennis maken met hun onvergelijkbare sound. In de praktijk komt die sound erop neer dat de tamboers gewapend met stokken, Engelse sleutels en koevoeten elk een groot olievat lijf gaan. Op dit moment spelen ze met 22 slagwerkers, waarvan nog zeven uit de beginjaren. Zelf noemen ze zich "meesters van het lawaai" en hun muziek "metaalrock die een industriële poëzie is op olievaten". In ieder geval hebben Les Tambours du Bronx de al eerder gebruikte industriële muziek naar een zichzelf bijna vernietigend hoogtepunt gebracht.

Hun concerten zijn overdunderend, letterlijk en figuurlijk, want ook aan de omkadering besteedt de groep zeer

veel aandacht. Visuele effecten verhogen de hypnotiserende kracht die de muziek zo al heeft. Voor alle duidelijkheid: hun muziek op olievaten heeft niets te maken met de steel drum zoals die in Antilliaanse muziek wordt gebruikt. Hun muziek is volslagen monotoon, in die zin dat er van verschillende toonhoogten geen sprake is.

Oordopjes

Zuiver muzikaal gezien zijn ze dan ook veel minder interessant dan perkussiegroepen als Slagenij Van Kampen. De kracht wordt bij Les Tambours veeleer geput uit het loutere volume en het agressieve geluid van de olievaten, en uit de bezwerende ritmische herhaling van hun slagen (de titel van een van hun cd's, 'Monstress', spreekt in dit opzicht boekdelen). Over soft-jazz gaat het hier dus niet, maar hun sukses in Frankrijk en ver daarbuiten bewijst toch ook dat de groep niet zo ontoegankelijk is als misschien wel zou kunnen blijken uit een beschrijving als deze.

Tenslotte mag niet onvermeld blijven dat de groep zich serieus sociaal engageert. Door de aard van hun

Student Aid

Maandag 7/2:
12.00u: Middagtaptoe, animatie in Alma 2 en 3

14.00u: Werkwinkel: traditionele perkussie in het Arenberginstituut, 150fr.

14.00u: Kulturbouillon: tentenkampen op de Grote Markt, Campus Heverlee en de Tienestraat

20.00u: Fakbaravond: in Shrink (Zuid-Afrika), Harlekijn (Guatemala), Politika (Cuba), Dulci (Jamaica), Wina (Colombia), L&W (Mexico), Doc's bar (Chili), Gnorzi (Tanzania), De Gelule en de Sportzak

Dinsdag 8/2:
12.00u: Middagtaptoe, animatie in Alma 2 en 3

16.00u: Vormingskursus: de realiteit van de Gatt, door Myriam Van Der Stichele, Stuc (vergaderzaal 3), 50fr.
18.30u: Zuidse maaltijd aan dumpingprijzen, Alma 2

20.00u: Kollokwium: 'Het labyrint van de honger': op zoek naar alternatieven met oa Jean Bossuyt en Karel Michiels, AV 00.17

Woensdag 9/2:
12.00u: Middagtaptoe, animatie in Alma 2

12.00u: Lunchgesprek 'een andere visie op ontwikkelingsamenwerking', met Jan Dumon, St-janshuis Heverlee, 50fr.

14.00u: Werkwinkel: Afrikaanse dans, Arenberginstituut (zaal 1), 170fr.

20.00u: Concertavond 'Logos Duo' en 'Les Tambours du Bronx' ism met VRG, VTK en Ekonomika, in Aula Pieter De Somer, 250/300

Donderdag 10/2:
12.00u: Middagtaptoe, animatie in Alma 2

16.00u: Vormingskursus 'Politiek lobbywerk in de Europese Unie' met Frans Teuchies, Stuc (vergaderzaal 3), 50fr.

17.00u: Infobeurs: alternatief konsumptie- en reisgedrag, NGO's..., Alma 2 (zijaal)

21.00u: Ritmos de la Noche, optredens van Kollasuji Nan (Bolivië) en El Adoua (Marokko), met Wereldfuif, Alma 2, 150/180

Dinsdag 15/2:
Dubbeldebat Grote Aula (Maria Theresiakolleege)

19.00u: Landbouwpolitiek van Europese Unie, IMF en Wereldbank, met oa Herman Verbeek en Walter Zinnen

21.00u: Humanitaire interventie en VN Vredesmacht, met oa Erik Suy en Pieter Knapen

len werden ingediend, en misschien geeft dat wel aan dat de nieuwe strategie van Student Aid toch aanslaat.

Serge Franchou

muziek associëren ze zich natuurlijk sterk met de arbeidersklasse, en die houding komt wel regelmatig naar voor in het contact met hun publiek. Ook organiseren ze regelmatig perkussiewerkshops voor jongeren. In ieder geval organiseert Student Aid met Les Tambours du Bronx een gewaagd en uniek concert in Leuven. Slechts één bedenking: de Aula Pieter De Somer lijkt ons niet bepaald de meest geschikte omgeving voor dit optreden. In alle ernst, oordopjes zijn misschien geen overbodige luxe.

Op donderdag tenslotte sluit Student Aid de eerste week af met 'Ritmos de la Noche'. In Alma 2 treden eerst Kollasuji Nan op, een Boliviaanse 'panfluit'groep zoals je er soms ook wel eens aantreft in de Diestsestraat. Daarna spelen El Adoua rap, rai en Marokkaanse muziek. Na de optredens wordt er nog wereldmuziek gedraaid door Marc Demeyere van Studio Brussel. Ook op deze avond zullen er weer informatieve standjes staan. Hopelijk kan men via deze ludiekere activiteiten een breder publiek bewust maken van de Derde Wereldproblematiek.

Sam Versweyvel
Peter Van Rompaey

Kan eerlijke handel de wereld redden?

Lees er alles over in de speciale editie van **markant!**
Vanaf 10 februari verkrijgbaar in de betere dagbladhandel.

Wenst u een kennismakingsabonnement (10 nummers - 400 fr.)?
Schrijf of bel: Weekblad Markant, Brialmontstraat 21 1030 Brussel 02/19.33.79

Veto, jaargang 20 nr. 19 dd. 7 februari 7

20 JAAR VETO

Veto bestaat twintig jaar, maar
we blijven fris.

Daarom gooien we er voor een
keer een fuif tegenaan. En wel
op dinsdag 15 februari vanaf
tien uur in de Samambaia
(Muntstraat) voor het luttele
bedrag van vijftig frank.
Kaarten te verkrijgen op
's Meiersstraat 5.

Bovendien mag u zich
volgende week aan een
speciaal feestnummer
verwachten.

En het zal giene kak zaan.